

ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศของไทย: บนเส้นทางสู่การบูรณาการระดับภูมิภาค¹ (Thailand's International Development Cooperation: Pathway to Regional Integration)

นายบรรจง อมรชวีวิน²

ดร.หทัยชนก ศิริวัฒนกุล³

I. การบูรณาการระดับภูมิภาค

ประชาคมยุโรป (European Community) เป็นเสมือนต้นแบบของความร่วมมือที่ประสบความสำเร็จของการบูรณาการในระดับภูมิภาค (regional integration) และเป็นตัวอย่างให้กับองค์การความร่วมมือในภูมิภาคอย่างเช่นอาเซียนและองค์การระดับภูมิภาคในภูมิภาคอื่น ๆ ของโลก เนื่องจากการบูรณาการของประเทศสมาชิกเป็นองค์การขนาดใหญ่ของประชาคมยุโรป ทำให้สิ่งที่ไม่น่าจะเป็นไปได้อย่างกรณีประเทศที่เคยเป็นศัตรูกันข้ามศตวรรษอย่างประเทศเยอรมันและฝรั่งเศสกลับเป็นมิตรกัน และทำให้ทวีปยุโรปมีสันติภาพ ความมั่นคง และความเข้มแข็งในเชิงการต่อรองทางเศรษฐกิจ

นักวิชาการด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศหลายคน เช่น David Mitrany, Ernest Haas, Joseph Nye และ Karl W. Deutsch ได้ศึกษาวิเคราะห์กระบวนการบูรณาการของประเทศในภูมิภาคของยุโรป เพื่อสร้างเป็นทฤษฎีบูรณาการในภูมิภาค (Regional Integration Theory) ผ่านทฤษฎีสหพันธนิยม (Federalism Theory) ทฤษฎีภารกิจนิยมใหม่ (Neo-Functionalism Theory) และทฤษฎีคมนาคมสื่อสาร (Communication Theory) เพื่อประโยชน์ของความร่วมมือของกลุ่มภูมิภาคอื่น ๆ รวมทั้งกลุ่มประเทศอาเซียนด้วย

กรณีการรวมกลุ่มประเทศอาเซียนเองได้ใช้แนวคิดของทั้ง 3 ทฤษฎีมาเป็นแนวทางในการสร้างความร่วมมือและบูรณาการ ดังจะเห็นได้จาก “ปฏิญญากรุงเทพฯ” (Bangkok Declaration) เพื่อจัดตั้งกลุ่มสมาคมอาเซียน เมื่อวันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2510 (ค.ศ. 1967) โดยสมาชิกผู้ก่อตั้ง 5 ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้แก่ ไทย อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และสิงคโปร์ วัตถุประสงค์สำคัญ 7 ประการของการจัดตั้งอาเซียน โดยเน้นถึงความต้องการร่วมมือกันรักษาสันติภาพในภูมิภาคและส่งเสริมความร่วมมือทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม และเทคโนโลยี ต่อมาได้มี บรูไนดารุสซาราม เวียดนาม สปป.ลาว เมียนมาร์ และกัมพูชา เข้าร่วมเป็นสมาชิกตามลำดับ รวมประเทศสมาชิกปัจจุบันจำนวน 10 ประเทศ

จากการเปลี่ยนแปลงระดับโลกในช่วง 20 ปีที่ผ่านมา การเกิดกระแสโลกาภิวัตน์ การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี การคมนาคมและการสื่อสาร เช่น อินเทอร์เน็ตเป็นไปอย่างรวดเร็วและกว้างไกล ส่งผลให้ประเทศต่าง ๆ ต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกัน ปัญหาที่เกิดขึ้นในประเทศหนึ่งสามารถส่งผลกระทบต่อประเทศเพื่อนบ้านและภายในภูมิภาค เช่น วิกฤตเศรษฐกิจเอเชีย การระบาดของโรคต่างๆ เช่น HIV/AIDS, SARS

¹ ตีพิมพ์ในหนังสือ “วิถีสยามสมัย” ปีที่ 15 ฉบับที่ 58 (มกราคม – มีนาคม 2556)

² นายบรรจง อมรชวีวิน ผู้อำนวยการส่วนวางแผนและติดตามผลการให้ความร่วมมือกับต่างประเทศ สำนักงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ

³ ดร.หทัยชนก ศิริวัฒนกุล นักวิเทศสหการชำนาญการ ส่วนวางแผนและติดตามผลการให้ความร่วมมือกับต่างประเทศ สำนักงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศ

โรคไข้หวัดนก เป็นต้น ปัญหาเหล่านี้จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน ระดับภูมิภาค และระดับระหว่างประเทศ จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ประเทศสมาชิกอาเซียนต้องรวมตัวกันหรือบูรณาการเข้าเป็นประชาคมที่พึ่งพาอาศัยกันอย่างซับซ้อนมากยิ่งขึ้น กลุ่มประเทศอาเซียนจึงมีข้อตกลงก่อตั้งประชาคมอาเซียน (ASEAN Community) ภายในปี ค.ศ. 2015 ซึ่งในปัจจุบันได้จัดทำกฎบัตรอาเซียน (ASEAN Charter) แล้ว แผนการร่วมมือดังกล่าวของอาเซียนสอดคล้องกับทฤษฎีบูรณาการในภูมิภาคข้างต้นและสอดคล้องกับประสบการณ์ของการบูรณาการในภูมิภาคของกลุ่มประเทศประชาคมยุโรป

II. ความร่วมมือเพื่อการพัฒนา: ภายใต้กรอบทวิภาคี กรอบภูมิภาคและอนุภูมิภาคต่าง ๆ

ความร่วมมือเพื่อการพัฒนา (Development Cooperation) เป็นเครื่องมือสำคัญของการดำเนินนโยบายความร่วมมือระหว่างประเทศ โดยเริ่มต้นอย่างเป็นทางการภายหลังสงครามโลกครั้งที่สองช่วงทศวรรษ 1950 จากแผนการมาร์แชลล์ที่สหรัฐฯ ช่วยฟื้นฟูยุโรปหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ซึ่งต่อมามีการพัฒนาการให้ความช่วยเหลืออย่างเป็นทางการแก่ประเทศกำลังพัฒนาอย่างจริงจังภายใต้กรอบการดำเนินงานของ OECD (Organization for Economic Development Cooperation)

สำหรับประเทศไทย ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาของไทยจะเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนการเชื่อมโยงระหว่างประเทศไทยกับประเทศอื่น ๆ การส่งเสริมบทบาทของไทยในเวทีระหว่างประเทศ รวมทั้งการมีส่วนช่วยอย่างสำคัญในประชาคมโลกในการส่งเสริมการพัฒนา เพื่อช่วยลดปัญหาความยากจน การพัฒนาทำให้เกิดความยั่งยืน ในปัจจุบันประเด็นท้าทายที่สุดก็คือ ความร่วมมือเพื่อพัฒนาระหว่างประเทศของไทยจะนำไปสู่การบูรณาการระดับภูมิภาคในฐานะเครื่องมือของนโยบายการต่างประเทศได้อย่างไร

แม้ว่าความร่วมมือเพื่อการพัฒนาของไทยจะเป็นกลไกอันสำคัญดังที่กล่าวข้างต้น แต่ภารกิจดังกล่าวมีมากกว่ากำลังทรัพยากรของประเทศไทยจะเอื้ออำนวยให้กระทำได้ทุกเรื่อง จึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีการจัดลำดับความสำคัญต่อวาระการพัฒนาที่จะมีขึ้นในระยะกลาง ระหว่าง 5 ปีข้างหน้า เพื่อก่อให้เกิดผลประโยชน์ร่วมทั้งต่อประเทศคู่ร่วมมือและแก่ประเทศไทยเอง

การดำเนินงานความร่วมมือเพื่อพัฒนาระหว่างประเทศภายใต้ข้อจำกัดของงบประมาณการให้ความช่วยเหลือของไทยต่อประเทศกลุ่มเป้าหมาย จึงให้ความสำคัญกับองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการดังต่อไปนี้

ประการแรก คือ การให้ความสำคัญกับกลุ่มประเทศภายใต้กรอบนโยบายของรัฐบาลไทยอันเป็นการส่งเสริมและขยายความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้านของไทย การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศอาเซียนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการจัดตั้งประชาคมอาเซียนในปี 2558 ความร่วมมือกับกลุ่มประเทศในภูมิภาคเอเชียภายใต้กรอบความร่วมมือต่าง ๆ และส่งเสริมความร่วมมือหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์กับประเทศกลุ่มประเทศ และองค์การระหว่างประเทศ

ประการที่สอง การดำเนินงานความร่วมมือภายใต้พันธกรณีที่รัฐบาลไทยได้ทำไว้กับประเทศในกรอบภูมิภาคและอนุภูมิภาคต่าง ๆ รวมทั้งเป็นข้อมติหรือการได้รับการร้องขอให้ไทยให้การสนับสนุนทางด้านวิชาการและการให้ความรู้

ประการที่สาม การให้ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาประเทศคู่ร่วมมือของไทย นอกเหนือจากการช่วยเสริมสร้างขีดความสามารถของประเทศผู้รับ และการแสดงออกถึงความสัมพันธ์อันดีแล้ว การให้ความร่วมมือยังมุ่งเน้นในการเชื่อมโยงให้เกิดผลกระทบเชิงบวกต่อการเชื่อมโยงกับการขยายผลไปสู่การร่วมมือทางเศรษฐกิจและทางด้านอื่น ๆ ด้วย

ประการที่สี่ คือ การให้ความร่วมมือของไทย คำนึงถึงความเหมาะสมกับประเทศคู่ร่วมมือของไทย บนขีดความสามารถ ความรู้ และความพร้อมของประเทศไทยที่มีอยู่ ดังนั้น การให้ความช่วยเหลือต้องนำไปสู่ผลสัมฤทธิ์ที่จะเกิดขึ้นได้

ด้วยหลักการดังกล่าว ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศจึงประกอบด้วยความร่วมมือทั้งในกรอบทวิภาคีตามประเทศเป้าหมายที่ไทยให้ความสำคัญ กรอบภูมิภาคและอนุภูมิภาค และกรอบพหุภาคี ซึ่งในบทความนี้จะกล่าวถึงความร่วมมือกับภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกในกรอบทวิภาคีและกรอบภูมิภาคและอนุภูมิภาคเป็นหลัก

ภายใต้กรอบทวิภาคี มีความร่วมมือกับภูมิภาคเอเชียและแปซิฟิกหลากหลาย ทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภูมิภาคเอเชียเนื่องจากเอเชียเป็นภูมิภาคที่มีความสำคัญกับประเทศไทยทั้งในเรื่องของความสัมพันธ์และความเชื่อมโยงทางเศรษฐกิจ ทั้งนี้ ความร่วมมือมีทั้งในระดับทวิภาคี และภายใต้กรอบความร่วมมือภูมิภาค และอนุภูมิภาค ซึ่งหลายกรอบความร่วมมือเป็นความริเริ่มโดยรัฐบาลไทย อาทิ ACMECS, BIMSTEC และ IMT-GT ในขณะที่เดียวกันก็มีการขอความร่วมมือที่ริเริ่มโดยแหล่งความร่วมมืออื่น และกรอบความร่วมมือที่มีอยู่แล้ว อาทิ ASEAN ดังนั้น ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาในเอเชียจึงประกอบด้วยวาระการพัฒนา และประเด็นที่ท้าทายเป็นอันมากที่จะต้องมีการขับเคลื่อน โดยเฉพาะการดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายการรวมกลุ่มเป็นประชาคมอาเซียนภายในปี ค.ศ. 2015

ความร่วมมือภายใต้กรอบทวิภาคีที่สำคัญประกอบด้วยความร่วมมือกับประเทศเพื่อนบ้าน ได้แก่ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ราชอาณาจักรกัมพูชา สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมาร์ และสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม หรือที่เรามักเรียกย่อ ๆ กันว่า CLMV ความร่วมมือกับประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อื่น ๆ ได้แก่ ประเทศที่นอกเหนือจากประเทศเพื่อนบ้านของไทยในภูมิภาค ได้แก่ ฟิลิปปินส์ มาเลเซีย อินโดนีเซีย สิงคโปร์ และบรูไน ซึ่งล้วนมีความสำคัญต่อประเทศไทยอย่างยิ่งทั้งในด้านความสัมพันธ์และความเชื่อมโยงทางด้านเศรษฐกิจ รวมทั้งมีวาระการพัฒนาร่วมกันภายใต้กรอบความร่วมมือจำนวนมากโดยเฉพาะประชาคมอาเซียนที่จะต้องมีการบูรณาการเข้าด้วยกันในเรื่องต่าง ๆ ความร่วมมือกับกลุ่มประเทศเอเชียใต้และหมู่เกาะ ประเทศคู่ร่วมมือที่สำคัญได้แก่ อัฟกานิสถาน ปากีสถาน บังกลาเทศ ภูฏาน อินเดีย มัลดีฟส์ เนปาล และศรีลังกา โดยส่วนใหญ่ยังอยู่ในภาวะยากจนและต้องการความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนา นอกจากนี้ ยังมีความร่วมมือกับประเทศกลุ่มเอเชียกลางซึ่งยังเป็นภูมิภาคที่มีความยากจนอยู่มาก และเป็นภูมิภาคที่จะมีความสำคัญต่อประเทศไทยในระยะต่อไป

นอกจากความร่วมมือภายใต้กรอบทวิภาคีแล้ว ความร่วมมือภายใต้กรอบภูมิภาค และอนุภูมิภาค นับว่า ทวีความสำคัญมากขึ้นในการที่จะเป็นเครื่องมือในการขับเคลื่อนและการบูรณาการภูมิภาคเข้าด้วยกัน เพื่อสร้างความแข็งแกร่งร่วมกัน การให้ความร่วมมือเพื่อการพัฒนาของไทยต่อภูมิภาคดังกล่าวนี้ จึงเป็น พันธกิจที่สำคัญในการขับเคลื่อนการบูรณาการดังกล่าวให้สัมฤทธิ์ผล โดยในที่นี่จะกล่าวถึงเพียงบางกรอบ ความร่วมมือหลักที่สำคัญ โดยในแต่ละกรอบความร่วมมือมีแนวทางที่สำคัญ ดังนี้

กรอบ AEC (ASEAN Economic Community)

การรวมกลุ่มประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน มีปัจจัยแห่งความสำเร็จที่สำคัญ คือ การที่จะต้องทำให้ ประเทศสมาชิกบางประเทศที่ยังต้องมีการพัฒนาขีดความสามารถให้ทัดเทียมหรือได้รับการยกระดับอย่าง เหมาะสมต่อการรวมกลุ่มประชาคมที่ต้องสร้างความเข้มแข็งร่วมกัน ประเทศไทยในฐานะที่มีการพัฒนา มากกว่าบางประเทศ ได้แก่ สปป.ลาว กัมพูชา เมียนมาร์ และเวียดนาม (ในหลายด้าน) จึงควรมีบทบาทนำ ในการช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาแก่ประเทศดังกล่าว และร่วมมือกับกลุ่มประเทศอื่นของอาเซียนที่มีระดับการ พัฒนาที่ใกล้เคียงกันในลักษณะของการร่วมมือแบบหุ้นส่วน รวมทั้งการร่วมมือกันเพื่อช่วยเหลือกลุ่มประเทศ ที่พัฒนาน้อยกว่า

การสนับสนุนของประเทศไทย มีในรูปแบบต่าง ๆ ที่มีความพยายามให้สอดคล้องกับ ความ ต้องการของประเทศสมาชิกอาเซียนดังกล่าว เพื่อสนับสนุนการเป็นประชาคมอาเซียน ทั้งในมิติการเมือง ความ มั่นคง เศรษฐกิจ และสังคมวัฒนธรรม รวมทั้งการดำเนินการตามแผนแม่บทว่าด้วยความเชื่อมโยงระหว่างกัน ในอาเซียน

กรอบ ACMECS (Ayeyawady-Chao Phraya-Mekong Economic Cooperation

Strategy)

เป็นกรอบความร่วมมือที่ริเริ่มจากรัฐบาลไทยที่ต้องการผลักดันให้การพัฒนาเศรษฐกิจในภูมิภาค มีการเติบโตและมีการพัฒนาเศรษฐกิจที่ก้าวตามกันของประเทศใน ACMECS คือ กัมพูชา สปป.ลาว เมียนมาร์ เวียดนาม และไทย ที่ยังมีความแตกต่างในด้านเศรษฐกิจกับประเทศไทยที่ต้องอาศัยการพัฒนา ทั้งในด้านโครงสร้างทางเศรษฐกิจและการเสริมสร้างสมรรถนะและองค์ความรู้ในด้านต่าง ๆ อีกมาก สำหรับ สาขาความร่วมมือประกอบด้วย Trade and Investment Facilitation, Agricultural and Industrial Cooperation, Transport Linkages, Tourism และ Human Resource Development ความร่วมมือเพื่อการ พัฒนามุ่งเน้นการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งทางด้านความรู้และวิชาการในการที่จะ ทำให้การพัฒนาในแต่ละสาขาความร่วมมือดำเนินไปได้อย่างราบรื่น โดยให้ความสำคัญกับ การสร้างเครือข่าย ความร่วมมือ การจัดการศึกษาและพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ด้านวิชาการและอาชีพ และการส่งเสริมการเรียนรู้ ระหว่างกัน ในปี ค.ศ. 2011 ไทยได้ให้ความช่วยเหลือภายใต้กรอบ ACMECS มูลค่า 10.38 ล้านบาท

กรอบ GMS (Greater Mekong Sub-region)

เป็นกรอบความร่วมมือที่ธนาคารพัฒนาแห่งเอเชีย (ADB) ได้ริเริ่มขึ้นเพื่อต้องการผลักดันการ พัฒนาในอนุภูมิภาคนับตั้งแต่ปี 1882 เป็นต้นมา คือ กัมพูชา สปป.ลาว เมียนมาร์ เวียดนาม และ จีนตอนใต้ (ยูนนาน) และไทย โดยกำหนดเป็นกรอบยุทธศาสตร์ไว้ 4 ด้าน คือ Infrastructure Linkage, Facilitate Across Border, Trade and Investment, HRD และ Environmental Protection and Sustainable Use of Share

Resources ความร่วมมือของไทยต่อ GMS ในฐานะของความเป็นหุ้นส่วนในการพัฒนา กับ ADB ที่ผ่านมามีประเทศไทยได้ช่วยในการประสานการดำเนินงานด้านการพัฒนามนุษย์ เพื่อการเสริมสร้างขีดสมรรถนะของบุคลากรในอนุภูมิภาคลุ่มน้ำโขง เพื่อนำไปสู่การพัฒนาในสาขาอื่น ๆ ต่อไป ในปี ค.ศ. 2010 และ 2011 ไทยได้ให้ความช่วยเหลือภายใต้กรอบ GMS มูลค่า 22.15 และ 1.10 ล้านดอลลาร์ตามลำดับ

กรอบ ASEAN – IAI (ASEAN-Initiative for ASEAN Integration)

วัตถุประสงค์ในการดำเนินการ เพื่อที่ต้องการให้ประเทศสมาชิกอาเซียนใหม่ คือ สปป.ลาว กัมพูชา เมียนมาร์ และเวียดนาม มีระดับการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่ดีขึ้น เพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน และลดช่องว่างด้านการพัฒนาในบรรดาประเทศสมาชิกอาเซียน 10 ประเทศ โดยประเทศสมาชิกอาเซียนเดิม 6 ประเทศให้การช่วยเหลือ โดยการให้ความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาให้มีความสำคัญในด้าน Infrastructure Development, HRD, Information and Communication Technology และ Regional Economic Integration ประเทศไทยได้รับการมอบหมายเป็นประธานกลุ่ม (Co-shepherd) ด้านการคมนาคมขนส่ง ในการประสานการให้ความช่วยเหลือ สำหรับความร่วมมือทางด้านวิชาการนั้นได้ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ ในสาขาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ในปี ค.ศ. 2011 ไทยได้ให้ความช่วยเหลือภายใต้กรอบ ASEAN-IAI มูลค่า 0.66 ล้านดอลลาร์

กรอบ IMT – GT (Indonesia, Malaysia, Thailand – Growth Triangle)

เป็นความร่วมมือระหว่างอินโดนีเซีย มาเลเซีย และไทย โดยเน้นสาขาความร่วมมือด้าน Investment, Technology Transfer, Production, Natural Resources, Infrastructure และ Transportation Linkages จุดมุ่งหมายสำคัญ คือ ต้องการพัฒนาในเขตจังหวัดพื้นที่ทางตอนใต้ โดยเน้นบทบาทของภาคเอกชนในการมีส่วนร่วมในการพัฒนา ทั้งนี้ ความร่วมมือเพื่อการพัฒนามุ่งเน้นการพัฒนาสาขา โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์

กรอบ BIMSTEC

เป็นกรอบความร่วมมือของ 7 ประเทศ คือ บังกลาเทศ อินเดีย เมียนมาร์ เนปาล ภูฏาน ศรีลังกา และไทย สาขาความร่วมมือที่มุ่งเน้น คือ Trade and Investment, Transport and Communication, Tourism, Energy, HRD, Agriculture and Fisheries, Science and Technology, Culture, Counter-Terrorism and Transnational Crimes, Environment and Disaster Management, Public Health และ People to People Contact

ความร่วมมือเพื่อการพัฒนามุ่งเน้นการเข้าช่วยแก้ไขข้อขัดข้องในเชิงเทคนิคที่จะเป็นการช่วยเสริมต่อการส่งเสริมการค้าและการลงทุน คือ

- ให้ความร่วมมือแก่ประเทศสมาชิกในแนวทางที่จะส่งเสริมให้บรรลุวัตถุประสงค์ความร่วมมือตามกรอบกล่าวคือ เพื่อส่งเสริมผลประโยชน์ภูมิภาคร่วมกันทางด้านเศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยี ให้ความช่วยเหลือระหว่างประเทศสมาชิก ขยายปริมาณการค้าและการลงทุน และยกระดับความเป็นอยู่ของประชาชนในภูมิภาค

- ส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประเทศสมาชิก โดยผลักดันให้ประเทศสมาชิกที่มีศักยภาพในเชิงเปรียบเทียบได้มีส่วนร่วมรับผิดชอบในการดำเนินกิจกรรมการให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศสมาชิกอื่นด้วย
- การเสาะหาการสนับสนุนจากแหล่งผู้ให้อื่นในการดำเนินกิจกรรมความร่วมมือเพื่อการพัฒนาภายใต้กรอบดังกล่าว

ในปี ค.ศ. 2010 และ 2011 ไทยได้ให้ความช่วยเหลือภายใต้กรอบ BIMSTEC มูลค่า 7.68 และ 4.35 ล้านบาทตามลำดับ

IV. บทสรุปความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศของไทย: บนเส้นทางสู่การบูรณาการระดับภูมิภาค

จะเห็นได้ว่าการรวมกลุ่มประชาคมอาเซียนในปี ค.ศ. 2015 นับว่าเป็นวาระสำคัญที่ต้องมีการขับเคลื่อนร่วมกันระหว่างประเทศสมาชิก เพื่อให้การรวมกลุ่มมีประสิทธิภาพ ประเทศไทยได้มีความพยายามที่จะมีบทบาทในการส่งเสริมการดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าวด้วยการสนับสนุนและเสริมสร้างความพร้อมให้กับประเทศที่ยังขาดความพร้อม โดยเฉพาะประเทศเพื่อนบ้านและกลุ่มประเทศเป้าหมายในภูมิภาคเอเชีย/กลุ่มประเทศอาเซียนที่อาจจำเป็นต้องได้รับการปรับปรุงและเสริมสร้างขีดความสามารถในด้านต่าง ๆ เพื่อให้เอื้อต่อการรวมตัวและลดข้อติดขัดที่จะเปิดเสรีทางการค้าและการลงทุนให้มากที่สุด และเป็นการตอบสนองต่อการรวมตัวไปสู่การจัดตั้งประชาคมอาเซียนในที่สุด

สำนักงานความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศ กระทรวงการต่างประเทศในฐานะกลไกหลักในการขับเคลื่อนความร่วมมือเพื่อการพัฒนาระหว่างประเทศของไทยจึงได้ตอบสนองนโยบาย/ยุทธศาสตร์ของรัฐบาลไทยในการรวมตัวไปสู่การจัดตั้งประชาคมอาเซียนด้วยการดำเนินงานความร่วมมือภายใต้กรอบความร่วมมือต่าง ๆ ข้างต้น ไม่ว่าจะเป็น ACMECS, GMS, ASEAN – IAI, IMT – GT, BIMSTEC และกรอบอื่น ๆ โดยที่มุ่งหวังจะลดช่องว่างการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ/สังคมและขยายโอกาสในการพัฒนาประเทศในภูมิภาคเพื่อนำไปสู่การบูรณาการระดับภูมิภาคต่อไป
